

РЕШЕНИЕ

№ 15804

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8158** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „АР СИ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. К., чрез адв. Г. М. М., срещу Ревизионен акт № Р-22221014004207-091-001/13.03.2025 г., в частта, потвърдена с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С.. Оспорването е насочено към нищожност на РА ,поради липса на материална и териториална компетентност на органите , които са го издали, както и липса на правно основание за извършени корекции по ЗКПО и ЗДДС. Счита ,че по отношение на установеното задължение по ЗДДС за дан.период м.06.2024г, доколкото ревизираното лице го е самоначислило т.е доброволно е подало справка-декларация по ЗДДС, в която е декларирало ВОП за услуги ,за което са издадени протоколи по чл.117 от ЗДДС, то не може да се начисли допълнително ДДС чрез ревизионен акт. Относно определените лихви за м.09.2022г ; м.10.2022г ; м.06.2023г; м.08.2024г и м.04.2024г ,се посочва в жалбата че органа по приходите не е установил точни дати на изикуемост на задълженията , кога е настъпило данъчното събитие и кога е настъпило забавянето ,което е породило задължението за лихви по чл.175 от ДОПК . Липсвало също така индивидуализация на доставките и съпоставката им с регистрите по ДДС ,което правило изчислението на лихви необосновано и противозаконно. Иска се отмяна на оспорения РА ,в частта в която е потвърдена с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С. , с която са установени задължения по ЗДДС за дан.период м.06.2024г, ведно със съответните лихви ,както и лихви за м. 09.2022г ; м.10.2022г ; м.06.2023г; м.08.2024г и м.04.2024г. като нищожен респ. незаконосъобразен в оспорената част.

В съд.заседание ,жалбоподателя не се представлява и не изразява становище по същество на спора . Съдът му е указал да ангажира ССЧЕ ,за изчисляване на размера на лихвите ,които оспорва но такава не е поискана от последния.

Ответника се представлява от юриск. К., която моли да се отхвърли жалбата и да се присъди в полза на Дирекцията юрисконсулско възнаграждение . С молба от 18.11.2025г /л.185 от делото / е изразено становище ,което поддържа.

Съдът като съобрази ,приложените към адм.преписка доказателства вкл. и 5 бр.приложения ,обособени в отделни папки, намира жалбата на АР СИ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. К., чрез адв. Г. М. М., срещу Ревизионен акт № Р-22221014004207-091-001/13.03.2025 г., в частта, потвърдена с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С. за неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

При извършена задължителна проверка за валидността на РА ,съдът констатира че същия не страда от пороци водещи до неговата нищожност.

На л.27-л.41 от делото се намират заповеди установяващи компетентността на екипа извършил ревизията ,а съгласно Тълкувателно решение (ТР) № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изр. първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция.

Производството по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“ С. е било спряно със Заповед № РД-04-128 /02.06.2025г /л.20 и сл. от делото / до произнасяне на ВАС по Тълкувателно дело № 2 / 2024 г. по описа на ВАС,. Впоследствие със Заповед № РД-05-51 /30.06.2025г на Директора на Дирекция „ОДОП“ ,същото е било възобновено ,поради произнасяне на ВАС с горещитираното тълкувателно решение. В тази връзка следва да се отбележи ,че оспорения пред настоящия състав Ревизионен акт не е издаден в противоречие с разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 2 ДОПК, поради което следва да се приеме, че е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК.

Следователно след като ревизионният акт е издаден от компетентен орган и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията / съгл. ЗВР на стр.32 от делото ,по ЗДДС периода е от 01.01.2021г -30.06.2024г / , то не са налице пороци водещи до неговата нищожност.

Служебната проверка на съда по чл.160 ал.2 от ДОПК,не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на оспорения пред настоящата инстанция РА.

Предмет на оспорване е Ревизионен акт № Р-22221014004207-091-001/13.03.2025 г., в частта, потвърдена с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С.. ,с който на жалбоподателя е определен за внасяне ДДС за дан.период м.06.2024г, ведно със съответните лихви , както и лихви за м. 09.2022г ; м.10.2022г ; м.06.2023г; м.08.2024г и м.04.2024г.

Следва да се отбележи ,че в Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С.,което определя предмета на последващото обжалване на РА пред съда по аргумент на чл.156 ал.1 от ДОПК ,изключително непрецизно е формулиран диспозитива на решението ,което значително затруднява съда , да бъде установена действителната воля на органа по чл.152 от ДОПК . В данъчното производство ,обаче съдът е инстанция по същество ,поради което РА подлежи на проверка за законосъобразност ,а не решението на Директора на дирекция „ОДОП“ .

Дейността на жалбоподателя е свързана с търговия с продавани леки автомобили , които преди продажбата им се реновират ,като се използват за това услуги от доставчици от ЕС и се влагат съотв.авточасти.При анализ на представените в хода на ревизията счетоводни документи / фактури и счетоводни регистри/ е установено ,че авточастите са отчетени текущо по ДТ с/ка 302 Материали, без да се включват в продажната цена на МПС и без да е отчитан приход в тази връзка. По аналогичен начин са осчетоводени и разходите за доставка на услуги за ремонт на автомобилите и същите отново не са включени като себестойност в продажната цена на автомобила.

На стр.12 от РА / стр.126 от делото/ е посочено ,че за периода на ревизията по ЗДДС 01.01.2021г -30.06.2024г , жалбоподателя е получил стоки и материали от чуждестранни юридически лица,които не е завел в счетоводството си по години,както следва :

- За 2021г – 414025 евро / 809762.50 лева
- За 2022г -187902 евро / 367504.40 лева
- За 2023г -186373 евро /364513.90лв
- За м.05.2024г – 44650 евро /87327.80лева.

За тези суми ,дружеството не е издало протоколи по чл.117 от ЗДДС,които да отрази в дневниците за продажби и СД по ЗДДС, съотв.не е начислило дължимия ДДС по реда на чл.82 ал.2 от ЗДДС за получените доставки в съотв. с разпоредбите на чл.86 ал.1 и ал.2 от ЗДДС.

По отношение на извършените корекции и начислен данък за тези данъчни периоди , Директора на дирекция „ОДОП“ е приел ,че същите са незаконосъобразно определени и е отменил РА в тази му част ,като е върнал за нова ревизията преписката от друг ревизиращ екип.

Съгласно чл. 86. Регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като:

1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред;
2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период;
3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Не се спори от страните ,че по отношение на установените задължения по ЗДДС за м.06.2024г , в която част РА е потвърден с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. , ревизираното дружество е изпълнило изискванията на чл.86 от ЗДДС. Налице е протокол по чл.90 ал.2 от ППЗДДС във вр. с чл.117 от ЗДДС , като е самоначислило ДДС в размер на 33249.11лева . Същият се намира на лист 1427 от приложение № 5 от преписката.

Съгласно чл. 88 ал.1 от ЗДДС „ Резултатът за данъчния период е разликата между общата сума на данъка, който е изискуем от лицето за този данъчен период, и общата сума на данъчния кредит, за който е упражнено правото на приспадане през този данъчен период.

Регистрираното лице определя само резултата за всеки данъчен период - данък за внасяне в държавния бюджет или данък за възстановяване от държавния бюджет / чл.88 ал.4 от ЗДДС/.

Разпоредбата на чл. 118, ал. 1 от ДОПК дава параметрите на правомощията на администрацията

при издаването на РА. Ако с такъв акт не се установяват нови задължения за данъци, не се изменят в тежест на ревизираното лице такива задължения, не се отказва прихващане на задължения, не се отказват подлежащи на възстановяване резултати за съответен период или не се отказва възстановяването на недължимо платени, респ. събрани суми, задълженото лице не е легитимирано да оспори установеното с него, тъй като издаването му признава съответния данъчен и осигурителен резултат, посочен (твърдян) от самото лице. Същото важи и когато с акта е налице изменение на основата, без да е променен данъчния резултат по посочения начин - арг. и от чл. 88 от ЗДДС.

Неправилно жалбоподателя тълкува ,установеното за внасяне задължение за ДДС за дан.период м.6.2024г в размер на 9569.47лева , като повторно начислен ДДС след самоначислението на жалбоподателя , сторено в СД по ЗДДС в този дан.период.

Видно от таблицата към Ревизионен акт № Р-22221014004207-091-001/13.03.2025 г., в която съставлява диспозитива на административния акт , в графа 4 като „Установен размер на задължението за внасяне/възстановяване“ респ .в графа 6 „Декларирана/начислена сума от ревизираното лице“ в таблицата към РА е посочена сумата ,която самото РЛ е самоначислило – 33249.11лева , но дължимата от жалбоподателя сума за ДДС за този период е 9569.47лева,след приспадане на внесена /възстановена сума от 23679,64лв

Следователно противно на твърденията на жалбоподателя , корекция на резултата по ЗДДС за дан.период м.06.2024г не е извършена и определения ДДС за довносяне в размер на 9569.47 лева не е незаконно определен .

Досежно определените лихви за доставки ,за които са съставни протоколи по чл.117 от ЗДДС за периоди 2022г и 2023г ,отразени през 2024г са начислени лихви за просрочие общо в размер на 24971,93 лв и за м.06.2024г в размер на 1894.73 лв.,настоящия състав счита че същите са правилно начислени . Безспорно е ,че за начисления в по-късен период ДДС се дължи лихва от датата на която ДДС за тази доставка е станал изискуем до датата на начисляването му . Кога данъкът е изискуем сочат нормите на чл. 25, ал. 6 от ЗДДС - на датата на възникване на данъчното събитие, данъкът става изискуем и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли.

Разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК гласи, че за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. От своя страна чл. 1 от ЗЛДТДПДВ сочи, че неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. От тези норми се следва правния извод, че лихва се дължи при установяване, че ДЗЛ не е внесло в срок съответен данък, въпреки възникналото за него задължение. Относно определения размер на лихвите ,съдът кредитира този определен в хода на ревизията ,тъй като въпреки указанията на съда ,при разпределяне на доказателствената тежест ,жалбоподателя да ангажира експертиза за определяне на размера на лихвите , които се оспорва ,такава не беше поискана и в съд.заседание от 12.02.2026г , съдът е приключил съдебното дирене ,като е заявил че делото ще бъде решено при наличните в преписката доказателства.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира издадения РА В в обжалваните части за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

При този изход от процеса ,жалбоподателя ще следва да заплати на ответника ,претендираното юрисконсулско възнаграждение в размер на 2721,33 евро.,съгласно чл.8 ал.1 във вр. с чл.7 ал.2 т. 4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АР СИ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. К., чрез адв. Г. М. М., срещу Ревизионен акт № Р-22221014004207-091-001/13.03.2025 г., в частта, потвърдена с Решение № 639/01.07.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП С. като неоснователна.

ОСЪЖДА „АР СИ ТРЕЙДИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. К. да заплати на ТД на НАП С. ,сумата 2721,33 евро.,представляваща юрисконсулско възнаграждение
Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението на страните

СЪДИЯ: